

REPUBLIKA HRVATSKA
VIŠI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda u postupku ocjene zakonitosti općeg akta pokrenutog po zahtjevu I. P., odvjetnice u N. G., K. 4, A. B., odvjetnika u N.G., S. G. 20/II, J. J., odvjetnice u N. G., T. k. T. 5, D. K., odvjetnice u N. G., Z. 12, S. Đ., odvjetnice u N. G., Lj. G. 4, A. D., odvjetnika u N. G., T.k. T. 15, I. J., odvjetnika u N.G., S. G. 8/II, D. U., odvjetnika u N. G., F. 7 i I. G., odvjetnika u N. G., T. k. T. 5, na sjednici dana 27. rujna 2013.

p r e s u d i o j e

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

I. P. i drugi, odvjetnici u N. G., podnijeli su 14. rujna 2007. na temelju odredbe članka 38. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (Narodne novine, broj 49/02.-pročišćeni tekst), Ustavnom sudu Republike Hrvatske prijedlog za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom članka 1. Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o gradskim porezima (Novogradiški glasnik, broj 9/06.).

Rješenjem Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-II-3336/2007 od 5. ožujka 2012., Ustavni sud Republike Hrvatske je na rješavanje nadležnom Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske ustupio predmet radi ocjene zakonitosti osporavane odredbe Odluke.

Podnositelji zahtjeva ističu kako je Odlukom o izmjenama i dopunama Odluke o gradskim porezima određen porez na tvrtku ili naziv u godišnjem iznosu za sve pravne i fizičke osobe koje su obveznici poreza na dobit ili poreza na dohodak i registrirane su za obavljanje djelatnosti, na način da su obveznici poreza fizičke osobe – odvjetnici, obvezni platiti iznos od 2.000,00 kn. Navode kako su na taj način odvjetnici obvezani platiti porez u zakonom maksimalno dopuštenom iznosu jednako kao i pravne osobe. Stoga smatraju navedenu odredbu suprotnu članku 5. i članku 51. stavku 1. i 2. Ustava Republike Hrvatske, prema kojima je svatko dužan sudjelovati u podmirenju javnih troškova u skladu s gospodarskim mogućnostima. Navode kako je prilikom donošenja odluke izostao bilo kakav kriterij po kojem se određivao porez za pojedine skupine djelatnosti pa je posljedično tome odvjetnicima sa sjedištem ureda u N.G., razrezan isti iznos poreza na tvrtku ili naziv kao i velikim trgovačkim društvima koja ostvaruju neusporedivo veći prihod (npr. banke, trgovački lanci, veliki industrijski pogoni, distributeri energenata ...). Ističu kako je očigledno da se Gradsko vijeće rukovalo mišlju kako odvjetnici u N. G. imaju mogućnost ostvariti veliki prihod kao neki od odvjetnika s područja Z., što je međutim netočan zaključak. Zbog svega smatraju kako je izostao kriterij ravnopravnosti jer se ne uzima u obzir kolike su mogućnosti i kolike su međusobne razlike između pojedinih kategorija. Zbog svega smatraju kako je osporavana odluka u suprotnosti sa člankom 5. Ustava Republike Hrvatske i sa člankom 6. stavkom 2. Općeg poreznog zakona. Posebice ističu kako su odredbom članka 1. Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave propisani izvori sredstava i financiranje poslova iz samoupravnog djelokruga u granicama određenim zakonom, u konkretnom slučaju odredbom članka 6. stavka 2. Općeg poreznog zakona. Predlažu Sudu da ukine članak 1. Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o gradskim porezima od 21. prosinca 2006., kojim je izmijenjen članak 12. Odluke o gradskim porezima.

Donositelj Odluke o očitovanju dostavljenom ovome sudu navodi kako ostaje kod očitovanja od 11. siječnja 2011. upućenog Ustavnom sudu Republike Hrvatske. Ističe kako su u Odluci o gradskim porezima obveznici poreza na tvrtku ili naziv podijeljeni u dvije osnovne skupine: pravne i fizičke osobe te je svaka od navedenih skupina nadalje podijeljena u podskupine grupiranjem određene vrste djelatnosti u jednu (pod)skupinu tako da je svakoj određen iznos poreza na tvrtku ili naziv. Smatra kako nije ovlašten utvrđivati niti provjeravati gospodarske mogućnosti odvjetnika za sudjelovanje u podmirenju javnih troškova, te navodi kako u nedostatku zakonskog ograničenja određivanje iznosa ostaje diskrecijsko pravo donositelja odluke.

Određba Općeg poreznog zakona na koju se podnositelji zahtjeva pozivaju primjenjuje se u postupku donošenja pojedinačnih akata kojima se odlučuje u pojedinačnim stvarima, a ne na postupak donošenja općih akata. Zbog svega smatra kako odredbom članka 12. Odluke o gradskim porezima nije prekoračen zakonski okvir.

Zahtjev nije osnovan.

Osporavana odredba članka 1. Odluke o izmjenama i dopunama Odluke o gradskim porezima (Novogradiški glasnik broj 9/06.-dalje: Odluka) glasi:

U Odluci o gradskim porezima („Novogradiški glasnik“, broj 10/01.), članak 12. mijenja se i glasi:

„Porez na tvrtku ili naziv plaćaju godišnje, pravne i fizičke osobe koje su obveznici poreza na dobit ili poreza na dohodak i registrirane su za obavljanje djelatnosti u slijedećim iznosima:

I. PRAVNE OSOBE

1. s područja industrije, poljoprivrede, šumarstva, graditeljstva, prometa, opskrbe električnom energijom, plinom i vodom, financijskog posredovanja, poslovanja nekretninama, iznajmljivanje i poslovne usluge, trgovinu na veliko i malo, popravak motornih vozila, te predmeta za osobnu uporabu i kućanstvo, ugostiteljstva i turizma: hoteli i prenoćišta, medicinske, stomatološke i veterinarske djelatnosti, odvjetnička društva, arhitektonske djelatnosti, inženjerstvo, te s njima povezano tehničko savjetovanje 2.000,00 kn

2. koje isključivo trgovačku djelatnost obavljaju u kioscima, na štandovima, tržnicama i u pokretnim prodavaonicama, ugostiteljska poduzeća za svaku poslovnu jedinicu (restorane, barove i druge objekte u kojima se toče alkoholna pića), koje obavljaju obrtničku djelatnost 1.200,00 kn

3. druge pravne osobe 1.000,00 kn.

II. FIZIČKE OSOBE

1. Fizičke osobe koje obavljaju samostalne djelatnosti:

- *računalne i srodne djelatnosti, računovodstveni i revizorski poslovi, odvjetnici i javni bilježnici, cestovni prijevoz, ljekarne, ambulante privatne prakse (medicinske, stomatološke i veterinarske djelatnosti) 2.000,00 kn*
- *samostalni ugostitelji i zabavne radnje, te fizičke osobe s područja građevinarstva 1.000,00 kn*
- *trgovačke radnje 900,00 kn*
- *trgovina na malo na štandovima i tržnici, te ostale proizvodne i uslužne djelatnosti 700,00 kn*
- *tradicijski i umjetnički obrti (bačvar, kolar, obuçar, dimnjačar, brusač, svjećari, urar, lončar, izrada suvenira na tradicionalni način) 200,00 kn“.*

Prema ocjeni Suda osporavanom odredbom Odluke nisu povrijeđene odredbe Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave (Narodne novine, broj 117/93., 92/94., 69/97., 33/00., 73/00., 127/00., 59/01., 107/01., 117/01., 150/02., 147/03., 132/06., 26/07.-Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 73/08. i 25/12.) ni odredbe Općeg poreznog zakona (Narodne novine, broj 147/08., 18/11., 78/12., 136/12. i 73/13.).

Naime, odredbom članka 1. Zakona o financiranju jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave propisano je kako se tim zakonom uređuju izvori sredstava i financiranje poslova iz samoupravnog djelokruga županije, općine, grada i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, u granicama određenim zakonom kojim se uređuju pojedina pitanja ako odredbama ovoga Zakona nije određeno drugačije.

Sukladno odredbi članka 42. stavka 4. istoga Zakona porez na tvrtku ili naziv plaća se u godišnjem iznosu koji propisuju općina ili grad, a ne može iznositi više od 2.000,00 kn po svakoj tvrtki ili nazivu.

Slijedi kako je predstavničko tijelo Grada N. G. bilo ovlašteno propisati godišnji iznos poreza na tvrtku ili naziv pri čemu nije prekoračilo Zakonom određenu gornju granicu u iznosu 2.000,00 kn po svakoj tvrtki ili nazivu.

U odnosu na navode podnositelja zahtjeva Sud ističe kako u postupku ocjene zakonitosti općeg akta nije ovlašten ispitati suglasnost općeg akta s odredbama Ustava Republike Hrvatske, već je ovlašten ocijeniti njegovu suglasnost sa zakonom ili statutom javnopravnog tijela. Zbog navedenog Sud nema mogućnosti razmotriti prigovore podnositelja zahtjeva kojima se osporava suglasnost osporavane odredbe odluke s Ustavom Republike Hrvatske, pa ti prigovori nisu od utjecaja na ocjenu zakonitosti osporavane odredbe koja je u svemu donesena u skladu s ovlaštenjem i u granicama propisanim naprijed navedenim zakonom.

Neosnovan je prigovor kako osporavana odredba nije u suglasnosti sa člankom 6. stavkom 2. Općeg poreznog zakona. Tom odredbom naime reguliran je postupak poreznih tijela te je propisano kako je porezno tijelo dužno utvrđivati sve činjenice koje su bitne za donošenje zakonite i pravilne odluke, pri čemu je s jednakom pažnjom dužno utvrditi i one činjenice koje idu u prilog poreznog obveznika. Koje će radnje u postupku poduzimati i u kojem opsegu određuje porezno tijelo.

Stoga osnovano donositelj Odluke smatra kako se navedenom odredbom propisuje vođenje upravnog postupka u kojem se donosi pojedinačna odluka te navedena odredba ni na koji način ne propisuje postupak

donošenja općenormativnog akta niti u materijalnom pravnom smislu određuje njegov sadržaj.

Slijedom izloženog, Sud je na temelju odgovarajuće primjene odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) zahtjev kao neosnovan odbio.

U Zagrebu 27. rujna 2013.